

torul și sportivul sînt departe, însă, de a-și identifica structurile, personalitățile. Valențe și universuri de viață distincte îi apropie și-n același timp îi despart.

Am crezut întotdeauna în influența pozitivă a teatrului în formarea unui jucător. Ca fotbalist, am frecventat teatrele bucureștene în căutarea unor plăcute ore de viață, în încercarea de cristalizare a propriei mele identități. Ca antrenor, am încercat să insuflu și jucătorilor mei aceleași crezuri, aceleași simțăminte. Nu de puține ori, aflat alături de ei la o piesă sau alta — **Harap Alb** la Teatrul Național, **Mitică Popescu** la Teatrul Mic, **Scapino** la Teatrul „Nottara“, **Turnul de fildeş** la Teatrul de Comedie etc. — am auzit glasuri plăcut surprinse în sală „Fotbaliști în sala de teatru!”. Da, fotbaliști în sala de teatru. Nu mai e de mult ceva ieșit din comun !!!

■ Nicu Alifantis

Marea bucurie de a cînta într-o sală de teatru

Dacă e să vorbesc despre mine ca despre un cîntăreț cu ucenicia în teatru, aş spune că lucrul cu pricina m-a marcat profund și, nu exagerez, mi-a trasat un drum foarte exact în ceea ce aveam să fac de-a lungul celor cincisprezece ani de la debut pînă astăzi.

Am curajul să o spun cu atît mai mult cu cît am crescut nu într-un teatru de revistă, ci într-unul de proză, și lucrul ăsta s-a întîmplat pe vremea cînd teatrele dramatice nu-și făcuseră un hobby din spectacolele muzicale. Așa că primul dintre cîştigurile mele, ca rezultat al spectacolelor de muzică și poezie care se purtau foarte între anii '70—'75

toată lumea iubește teatrul

toată lumea iubește teatrul

(eu debutînd în 1973), a fost alegerea din poezia clasică și contemporană a textelor ce au alcătuit cîntecele mele, cu preferință să pornesc de la poezie spre cîntec atunci cînd compun.

În al doilea rînd, am cîştigat foarte mult și am învățat enorm din lucrul cu regizorul, rezultatul fiind puterea de a stăpîni mai bine înfăptuirea unui act artistic și de a-l conduce spre sală. Apoi, am cunoscut la modul propriu scena, sala, mijloacele tehnice specifice sălilor de spectacole autentice, disciplina, munca într-un colectiv, rezultatul fiind acela că după un timp m-am trezit mult mai stăpîn pe mine atunci cînd mă aflam în fața spectatorilor. Și, pe urmă, deși nu am făcut actorie, meseria nu mi-e străină, am învățat cîte ceva de la colegii mei actori și, cum să n-o recunosc, i-am și furat uneori, cîte un pic... sigur că sînt subiectiv și nici nu încerc să conving pe toată lumea că am dreptate, totuși mă gîndesc că uneori, din cauza pasiunii mele pentru teatru, pentru muzica de scenă, pe care îmi place s-o compun, m-am neglijat în calitate de cîntăreț — deși, orice rău e spre bine, nu ? Îmi place să cînt, să simt publicul și voi încerca să nu-i mint pe cei din sală ; asta am învățat-o temeinic, petrecîndu-mi tinerețea printre actori.

Mulți spun că publicul de teatru este diferit de cel al concertelor. Poate că au dreptate. Personal, inclin să cred că nu publicul este diferit, ci locul în care se întîmplă un spectacol are o mare influență asupra stării omului care vine să vadă ceva și să se bucure de rezultatul actului artistic la care a asistat : aceiași oameni se manifestă altfel într-o sală de concert și cu totul altfel într-o sală de teatru, ați observat, nu-i așa ?

Pentru genul de muzică pe care îl fac — și asta o spun cu mîna pe inimă — marea mea bucurie este să cînt într-o sală de TEATRU.